

Daniela Šušlíková

Sice nyní bydlím ve velkém městě, ale byla, jsem a vždycky budu holka z dědiny. Když vás odmala ráno budí kohouti, krávy a jiná domácí zvířata, ke kterým nemáte odpor, tak si říkáte, že by bylo fajn být třeba veterinářkou. Tahle představa mě držela asi do 13 let. Pak nastalo období „nevím, kam půjdu na školu a už se mě na to pořád neptejte“. Protože já to fakt nevěděla. Až když jsem zase šla jednou pro svou dávku do knihovny, dostala jsem vnuknutí, co takhle být knihovnicí. Koneckonců, já jsem s knihou usínala i vstávala, jedla a mnohdy jsem byla okřikována, ať už ji položím. Bylo tedy rozhodnuto. I když to znamenalo internát a dojíždění. Střední knihovnická škola v Brně a studentská léta v ní bylo to nejlepší, co mě mohlo potkat. Ne, nebojte, nejsem blázen ani šprt, ale mě prostě odborné knihovnické předměty bavily.

Tvrdá realita přišla po maturitě, kdy pro nadšenou čerstvou knihovnici nebylo v žádné knihovně místo. Tak jsem chvíli pracovala jako asistentka v projektové firmě a taky jsem si zkusila, jaké to je vydělávat si ve fabrice při třísměnném provozu – ale i tady jsem byla věrná knihám a na noční směně jsem si pouštěla mluvené slovo do sluchátek. A pak, když už mě veškeré naděje na vysněnou práci opouštěly, mě přijal pan ředitel do naší krásné knihovny. :)

V knihovně BBB pracuje

od r. 2013

Oblíbený nápoj ke knize

Kakao, hrozně horké kakao.

Nej poloha na čtení

U mě je to jasná poloha vleže, střídající se pravý a levý bok, záda nezvládám.

Neřest

Jak lze vidět, jsou to hlavně koláče a buchty, takový „sládeček“.

Pocházíš ze Zdounek, bydlíš ve Zlíně a za prací dojíždíš do Uherského Hradiště. Vypadá to, že jsi přímo cestovatelský typ:). Prozrad' nám, je tomu skutečně tak?

To vůbec ne. V cestování nejsem vůbec spontánní a cestovatelský adrenalin nevyhledávám. Třeba u dovolené musím mít vše dopředu zajištěné a zjištěné nejmiň měsíc dopředu, jinak jsem značně nervózní a netěším se.

Jak si představuješ svůj ideální den?

Hlavně se musím probudit s chutí a elánem. Pak bych mohla mít přichystanou snídani (ano, velmi horké kakao a koláče) a potom bych si sedla ke korálkům nebo knize. To jsou mé dva hlavní relaxy. Zatím. Asi bych měla zakomponovat do svého ideálního dne i partnera, že? Tak ten by mi mohl přichystat oběd. :D Ne, dělám si srandu, ráda s ním chodím na výlety, nejlépe do sousedního Slovenska anebo na hříby – to musí být se mnou, protože v lese ztrácím smysl pro orientaci a po každých 50 m dál a dál od civilizace panikařím, že se ztratíme. Takže partner je můj záchytný bod, a to nejen v lese - čili je nezbytnou součástí všech mých dnů. :)

Jako studentka jsi provázela na zámku. To je krásná práce. Určitě došlo i na nějakou vtipnou situaci s turisty, vzpomeneš si?

Na svá léta průvodkyně (v zámku Rájec nad Svitavou) vzpomínám často a ráda. Jednou, při popisování šperkovnice zdobené slonovinou, se mě jeden z návštěvníků zeptal: „A slečno, jaký druh slona to byl a kolik měl roků?“ Nebo také: „Z jakého materiálu jsou kliky u dveří?“ A v neposlední řadě při touze vyburcovat k aktivitě otrávené návštěvníky otázkou, k čemu asi sloužila tahle skříňka (mincovní), se vzbudil nejméně jeden vtipálek, co vykřikl: „Na kondomy.“ Nemyslete si ale, i na vstupní pokladně jsou veselé okamžiky: „Prosím vás, ten 45 minutový okruh trvá jak dlouho?“ nebo „Můžu mít důchodcovskou slevu, i když nejsem v důchodě, ale cítím se tak?“ anebo „To rodinné vstupné můžeme využít, i když už je dětem přes 30?“

P.S.: Víte, jakou otázku mají průvodci „nejrady?“ - „Prosím vás, tohle je původní?“ :D

Zajímavou osobou byla hraběnka Salmová, která na zámek jezdila se svými přáteli. Vždycky jsem měla mírné mrazení po těle z dvojího pohledu na jednu a tu samou věc. Třeba když jsem vyprávěla o historii místnosti a ona ten samý pokoj popisovala tak, jak si ho pamatovala z dětství. Tudiž já jsem mluvila o cenných sbírkách a ona o tom, jak tam se sourozencem, coby dítě, honila čmeláka.

Naši čtenáři často obdivují výzdobu v knihovně, která je výsledkem tvé práce. Kde hledáš inspiraci a zkrášluješ si bydlení i u sebe doma?

Popravdě, jsem doživotní amatér a samouk. Většinou je to tak, že někdo něco dá na internet a já to prostě musím mít taky. Samozřejmě vzhledem k mým schopnostem na spoustu věcí nemám odvalu. A jak to tak bývá, kovářova kobyla chodí bosa. Doma si to sice taky vyzdobím, jelikož jsem ale většinu dne v práci, ráda se z výrobků víc těším tady. Už to ale teď dělám tak, že pokud něco nového tvořím, tak rovnou dvakrát – do knihovny a domů. I když na knihovně se můžu víc „vyřádit“, v bytě tolik prostoru nemám. :)

Tvým velkým koníčkem je tvoření šperků, v knihovně organizuješ i kurzy, o které je velký zájem. Jak dlouho už se tím zabýváš?

V 6 letech jsem dostala od babičky kufřík bavlnek, kanavu a na parapetu při sluníčku jsem se učila křížkový steh. Pak jsem postoupila o level výš a vyšivala povlaky na polštář (ty mám dodnes, i když jsou už značně nemoderní). Zřejmě jsem tuhle zálibu zdědila po prarodičích, neboť ti přes zimu rádi vyšivali obrazy. A co se týče šperků, odjakživa nosím ráda bižuterii. Pamatuji si okamžik, kdy jsem si

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

prohlížela bižu na kroměřížském jarmarku a řekla si: „Nezvládla bych to taky? Vždyť je to jen nějaký drátek, korálek a háček.“

Uvědomme si ale, že to bylo v době, kdy se internet v domácnostech teprve rozjížděl, a tudíž se na něj chodilo do místní lidové knihovny (skoro prehistorická vzpomínka na tu čtvrt hodinku věčně sekajícího se exploreru:)) a tvořivých knih na toto téma v naší knihovně moc nebylo. Inu chápu, pro cílovou skupinu bylo pořád přednější pletení a háčkování.

Ale tak nějak jsem se do tvoření pustila stylem pokus omyl, a to vlastně dělám dodnes. Začínala jsem jednoduše na krokodýlcích z korálek a končím nyní u náušnic a náhrdelníků. Něco se mi povede méně, něco více, ale z každého hotového výrobku mám obrovskou radost. Už asi 12 let.

Vrátme se ale zpět ke čtení, jaký literární žánr máš nejraději a byla jsi pravidelný návštěvník knihovny už od dětství?

No jéje, sotva jsem se naučila číst, už jsem tahala z knihovny knížky. Většinou kolem deseti kousků z každé návštěvy. Ráda vzpomínám na podpultovky, kterými mě paní knihovnice zásobila. Vždycky tam nějakou měla. A představte si ten chamtivý záblesk v očích, když vytáhla nějakou trilogii. U paní knihovnice bylo totiž zvykem, že pokud měla kniha více pokračování, půjčovala jen komplet a komplet jste to zase museli vrátit. Ale pssst. :D

Přiznám se, že jsem spíše na knihy oddechového typu. A mezi ně řadím hlavně detektivky, i když pro některé jsou to nervydrásající příběhy. Já si u nich v podstatě odpočinu, asi proto, že vím, že děj je smyšlený. Stejně tak i u klasických románek ze života. Sice ve vás mnohdy nic nezanechají, obsah za týden zapomenete, ale při čtení u nich prostě relaxujete. Jen musíte včas rozlišit realitu od smyšlenky, abyste pak nečekali na každém rohu vymazleného okatého hrdinu, který vás bude úplně nejvíc milovat, když vstanete s opuchlým a od makeupu rozmazaným obličejem a ještě vám udělá fantastickou snídani.

Čas od času sáhnu po populárně-naučné knize, ale to dám spíše na doporučení kolegyně a čtenářů.

Jediný žánr, kterému se dosud vyhýbám, je sci-fi.

A to i v rámci čtenářské výzvy. Ale já se jednou překonám, držte mi palce. ;)

Můžeme prozradit, že se teď připravuješ na roli maminky. Na co se nejvíce těšíš a co tě naopak děsí?

Těším se na všechno a všeho se děším. Úplně nejvíc se ale těším na miminkovskou vůni. :)

Máš schovanou nějakou oblíbenou dětskou knihu ze svého dětství, kterou budeš předčítat miminku?

Vlastně si nepamatuji, že by mi někdo knihy četl. Povíдали mi pohádky, ale nečetli. Pamatuji si jen první knihy, které jsem přečetla sama – a těmi byly minipohádky, většinou příběhy Grimmů. Takže jsem sama zvědavá, co budu prckovi číst, jestli sáhnu po klasice, nebo se přizpůsobím modernímu trendu.

Čtenářům doporučuji

Caroline Wallaceová - Nalezení ztracené Marty

Neřekla bych, že mě tahle kniha naprosto uchvátila, jen mi hodně připomíná mou oblíbenou Amélii z Montmartru mixlou postavkami ze Sirotčince slečny Peregrinové pro podivné děti. Takže jestli máte rádi příběhy, které jsou trochu mimo realitu, a přesto by se mohly stát, s chutí se do Marty začtěte.

Marta je ztracená. Je ztracená od chvíle, kdy ji jako miminko našli v kufru ve vlaku. Od té doby čeká v kanceláři ztrát a nálezů na liverpoolském nádraží. Je to už šestnáct let a Marta, které dali jméno Ztracená, stále doufá, že se o ni někdo přihlásí. Celou dobu Martu vychovává žena zvaná Matka, bigotní manipulativní tyranka, pro niž jsou všechny příjemné stránky života jen dílem Satana. Navzdory tomu si Marta zachová ničím nezkalenou

MRKNI (MiniRozhovorsKNIhovnicí)

víru v dobro a málem na svou naivitu doplatí, ale s pomocí přátel nakonec dokáže nástrahy zlého světa překonat.

„Mám ráda, když někdo napíše věnování do knihy“ řeknu.

„Ty a tvoje knihy, holka,“ řekne Max. Rozhodnu se už neříkat další věci, které mám ráda. Neřeknu, že mám ráda Elisabeth, že se ráda točím dokola a hvízdám a usmívám se. Neřeknu, že mám ráda svou knihovnu nalezených knih. Neřeknu, že se mi líbí, když si někdo sedne vedle mě na lavici naproti kanceláři ztrát a nálezů a ten pocit, jak se pod jejich vahou lavička prohne. Neřeknu, že se mi líbí, když se pod střechou nádraží Lime Street vznášejí balonky. Neřeknu, že se mi líbí obrázek dívky na dveřích dámských toalet, protože si myslím, že má hezké šaty. Neřeknu, že mám ráda tikání hodin a když lidé zkříží dva prsty pro štěstí. Neřeknu, že mám ráda ticho nebo že ráda usrkávám pití nebo že se mi líbí cinkání pletacích jehlic nebo že se mi líbí ten pocit, když vytáhnu zátku a voda odtéká pryč. Všechny ty věci si nechám pro sebe, protože se snažím nebyť tím, kým jsem.

